

Előfizetési ár:

Egész évre. 6 frt — kr.
Félévre 3 frt — kr.
Negyedévre. 1 frt 50 kr.

Leikészettek és segédleikészettek, tanítóknak, kisebb fizetésű hivatalnokoknak és tanulóknak negyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

A MAGYARORSZÁGI KATHOLIKUS LEGÉNY-EGYELEK KÖZLÖNYE.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség

és kiadóhivatal:

Budapest,

IV. szarka-utca 5. szám.

Kéziratok nem adatnak

vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Szives figyelembe!

Mély tisztelettel felkérjük előfizetőinket, hogy úgy hátralékos, valamint új előfizetési pénzeiket minél előbb beküldeni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldése pontosan történjék.

A kath. legény-egyesületek nagyszágos és főtisztelendő elnökeit mély tisztelettel felkérjük, hogy tudósításaikat hozzánk beküldeni kegyeskedjenek, valamint lapunkat az egyleti tagoknak bemutassák.

Egyleti tagok az elnökség bélyegzőjével ellátott utalványnyal a lapot egy hónapra 30 kr., negyedévre 80 kr., félévre 1 frt 50 kr-ért kaphatják.

T. olvasóinkat pedig nagyon kérjük, ha, lapunkat tekintettel, hogy a főváros legolcsóbb és egyedül álló katolikus irányu társadalmi és szépirodalmi lapja, barátai és ismerőseik körében ismertetni és ajánlani sziveskednének.

A „KORUNK“

szerkesztője és kiadója.

Társadalmunk hitélete.

Az idő, szent Ágoston szerint, a lét folytonossága és minden, ami az idő folyama alatt történik, jelentőséggel bír a halhatatlanságra és örökké valóságra.

S így csakugyan méltányos ama követelés, hogy a halhatatlanságra teremtett ember maga multját és jövődjét számba vegye és úgy éljen, hogy az örök életet szem elől soha se veszítse.

A gondolkozni tudó embernek számolnia kell magával ép úgy mint nagy családjával a társadalommal.

És így, ha a társadalmat higgadtan vizsgáljuk, annak iránytöréseit és az azt követő leggyászosabb következményeit meggondoljuk, valóban elszomorodunk.

Mert valójában nem öröm és boldogság az, mi az arcokról sugárzik, az csupán czifra ruha, mely a rongyokat és foltokat takarja.

A társadalmi élet csak óriási erőködés, melyet kifejtene kell, álszemé-

remből, hogy hibáit és bűneit be ne vallja, és magát boldognak mutassa.

Mily önámítás! Mily tévelygés! Mily hideg pusztaság szállta meg az emberiség kebelét, mily borzasztó ür tátong szívében!

Csupa vágyodás, hasztalan törekvés a helytelen uton és végül csalódás az emberiség mai élete.

A hitevesztett bölcselkedés az, mely az eget a földtől elválasztá, mely megfosztá az emberiséget az isteni igazságtól, hitétől annak reményeitől és malsztjától.

A jelen szerencsétlen korszak az, melyben az emberek felvilágosodást hirdetve, silány mécsvilággal kápráztatják szemeiket.

Nyitva előttük az ég, hova bizalommal fordulhatnak — de kénytelenek a földre sütni szemeiket, a magas fény bántja szemüket.

És a földön, ha egymást meglátják, borzadniok kell, kevélység, gőg, gyűlölet, irigység sugárzik azok szeméből feléjük.

Hova csak tekintenek, végtelen pusztaság nyílik előttük, nincs hol a szem megpihenhessen, a lélek nyugtot leljen.

Anyagi jólétért, a pillanatnyi élvert, érzelmi kielégítéseért dolgozik, fáradozik, az éjt nappallá téve az emberiség.

Pedig az ürnek, a rettenetes és fájdalmas ürnek hasztalan keres tápot, sikertelen minden törekvése.

Amíg felejtve, Isten, lélek, gondviselés, a halhatatlan lélek rendeltetése; amíg a pusztaság, a porhatag föld az ideál; a lélek a testnek szolgája, a szív az irigység és szenvedély békői közt fogva van: addig a történelem másként nem fogja jellemezhetni a jelen századot, mint „sülyedt század, mely a halhatatlanságra igényt nem tartott, érdemeket nem szerzett, csak önmagának volt sirásója!“

És lehetne ez másként? Az a kor, mely lelketlen, a lelket megtagadja, a lélek halhatatlan voltának nagy eszméjére felemelkedni képtelen, vagy nem mer; erényeit felejtve, sorvasztja az ifjúságot, bontja a család békéjét, felháztva az irigy és telhetetlen szenvedélyeket, érdemel-e jobb sorsot?!

Vajha felébredne, felújulna újra a

társadalom minden osztályában a hit élet, annak fénye világítaná az emberiség elméjét, szeliditené és nemesítené szívet!

Mennyi fájdalmas seb heggedne be, hány szív csillapodnék meg és lenne nyugtat, számtalan a köny, mely felszáradna!

Mikorára jó meg e boldog idő, mikorára gyógyulunk fel e gyógyíthatlannak látszó sebből?

Hol van az idő, hogy Irus lányaként megülhessük a feltámadás, felújulás örömeit?!

A látkör borult, sűrű felhők lógnak minden irányból. A sötétség fájó, elcsüggeszti a kis hívők lelkeit, a reménytelenséggel az örültek házát telíti, az öngyilkosok számát szaporítja, a társadalmat a legnagyobb elégedetlenség és boldogtalanság közt vigasz, támasz nélkül hagyja.

A sötét égről fénylik azonban valami, a mi újra reményt gerjeszt, a lelket kitartásra képesíti — a kereszt az, — hitünk, bizalmunk, reményünk kifejezője, tőle és általa várunk jobb jövőt!

Kador Sándor.

A középiskolai oktatás sikerességének akadályai.

Irta: HANUSZ ISTVÁN.

(Vége.)

Buzdithatjuk most már munkára, mely őt ugyan szép keveset érdekli, hiszen szarvakat növesztett már homlokára a társadalom, midőn időnek előtte nagykorúsította. Igazolja ezt a fiu azzal, hogy nyilvánosan kezd szivarozni, mohón kap a lapokban hozott chronique scandaleuse-ökön, megkivánja időnkint az öregebbek majmolása gyanánt a borozást, sőt meglehet egyebet is, és mind ennek az ő konversations-lexikonában mulatás a neve, — szóval társadalmi nevelése be van fejezve.

Nekünk pedig, a meghitelt nevelőknek, nem marad egyéb hátra, mint zsörtölődni, utálkodni az iskolában a kelletlen diákkal, ki epedve várja a pillanatot, hogy tőlünk megszabadulhasson. És e törekvését előmozdítani magunk is hajlandókká leszünk, lehetőleg igyekeztünk áttolni őt az iskola érettségi vizsgálatán is, mert a tanár és tanítvány közti viszony, utcán, társaságokban mind

kiállhatatlanabbá válik, mert a szellemdus fiu már költött adomákat is forgalomba hoz profszorai felől, kiket már régóta nem tekint egyebekül, mint hivatalos kinzóiu. Vagy a tanuló ifjuságnál itt-ott lábra kapott öngyilkosságok nem a megnehezült viszonyokban találják-e elszomorító lélektani alapjokat? Sok kell pedig ahhoz, hogy egy könnyűvérű ifju ekkora meghasonlásba jusson önmagával és kötelességeivel, melyeket azelőtt oly gyermekded örömmel és lélekemelő kitartással teljesített.

Ez a szomorú tünet is csak azt igazolja, hogy van az iskolának hatása az ifjura, daczára, hogy a napnak alig egynegyedét, az évnek pedig szűken egynolczadát tölti körönkben, teljes lenne azonban az eredmény, ha nem paralysálná azt semmi. Paraguayban a jezsuiták a mult században meg akarták mutatni a guarani indiánoknál, minővé tudnának és szeretnének egy népet nevelni, és mivel sikerült a spanyol kormányánál kieszközölniök, hogy távol tarthattak e gyarmaktuktól minden európai embert, ki nevelési rendszeröket és annak eredményét ellenulyozhatta volna; czélt értek, mert neveltek népet jóvá, boldoggá és mely csak akkor futott vissza erdőbe, mikor jezsuita atyáikat elvették tőlük.

Lycurgus alkotmánya is csak addig birt egy Spártát ősi erőben megtartani, míg a falai közt megjelent idegenek társasága, világhuralmi aspirációkat nem kezdett táplálni Lacedaemon egyszerű erkölcsü fiaiban.

Ha nem ártaná magát a társadalom a mi nevelési munkánkba, meg vagyok győződve arról, hogy középiskolai nevelésünk sikere teljes lenne. Így azonban elmondhatjuk a tanárkarok legmegfeszitettebb törekvéseiről,

hogy ibant, quo poterant: et quo non poterant, non ibant. Régen megmondta Montequieu, hogy háromféle, egymással igen ellentétes nevelést kap az ember: házit, iskolait és az ugynevezett nagyvilágit, mely utolsó többnyire szétrombolja azt, mit a két első épített. És a mi helyzetünk olyan, hogy mielőtt építeni kezdetnénk, előbb romokat kell elhordanunk és be sem fejezhetük építő munkánkat, midőn már közbe lép a harmadik tényező, mely ellen hasztalan lépünk sorompóba.

Egy van, a mit megtehetünk és meg kell tennünk, a mi talán még segíthet. Mutassunk rá a bajra, hadd lássa a társadalom, mily félszeg, sőt káros dolgot cselekszik, midőn meggondolatlanul kapja ki a félig idomított anyagot mestere kezéből. Ha sokszor hallja, be fogja talán látni, hogy megnyugtató összhangzás nem ömölhet végig a képszobron, melyet egymással ellentétes szempontokból idomítgatnak, még ha talán nem öntudatosan vagy rossz szándékból történik is.

Hulló csillagok.

Irta: MOSDÓSY IMRE.

(Vége.)

Olyan volt a Juczi arca mint a szétszakított felhő, ha kicsinyeit látta, mindjárt megjelent rajta a reménység sugára, s ha eltűntek szemei elől, ha a kertben futottak játszani, összecsapódott a felleg, s sirt, sirt.

Oda lent Boszniában is sirtak. Sirtak a fellegek, csak hogy nem az emberek arczán, kőkemény ott az ember, nincs annak irlalma, ott... ott az emberek vérrel könyeztek, fölötök az ég esővel sirt. Milyen kedvesek voltak e könyek az égő sebekre, mintha érezték volna, hogy az a sok sóhaj, a mit kedveseik küldöttek utánok, felleggé gyült fejük

felett s ott sirta ki magát a szerelet s kegyelet, enyhítő csepjeit hintvén a sebekre.

Miska ott feküdt a csatatéren, szíven egy golyó furódott keresztül. Törődött is azzal a golyóval, majd kiveszik onnan itélet napkor, majd szemébe vágja annak, aki oda küldte, álmodik ő most a két Jucziról meg kis Miskájáról...

Juczi meg várt, várt türelmesen, vagy türelmetlenül. Mikor egy-egy levelét elolvasta Miskának, akkor türelmes lett, mikor a másíknak jönni kellett, türelmetlenkedett. Egyszer aztán megjött az utolsó, azután se Miska, se levél, csak a halála hire.

Márton gazda ettől a percztől fogva nem nevetett többé, csak mikor az unokáit tette térdére, vagy a diófa asztal sarkára, mosolyodott el egy kicsit, de ekkor is csak talán azért, hogy a kicsikéket meg ne ijessze azzal a könnyel, a mi a szemeiből dült lassan barázdás arczán az ősz szakállára.

Hanem az idő azért elmulik, ha mindjárt Boszniában minden házat elönt is a vérpatak, vagy ha mindjárt napestig nevet is Mihály a csimotái öröme, ha mindjárt Juczi mindig siratja is elesett férje urát, ha mindjárt mondom örök szomorúság honol is a kerek föld kalapján; ha örökké feketébe jár is Juczi a templomba, ha mindjárt a kis hegyi szőlőt az ajtóban álló szegényeknek osztogatja is, hogy imádkozzanak férje ura elköltözött lelkéért...

Pedig az öreg Márton nem nevetett mindig az unokáinak, sőt inkább mindig többet könyezett, mindig jobban fájt, ha látta őket. Poszniában sem öntött el minden házat a vérzapor. Juczi sem sirt ám örökké a férje uráért, mert hát örök szomorúság sem honolhat a föld ékes kalapja tetején, kivált ha olyan fiatal a menyecske, sőt feketébe sem jár örökké, nem is járhat, hisz elmúlt már az esztendő, mert lám az idő még sem áll meg.

Hát hiába volna az idő mindennek orvosa; hiába volna olyan nagy mester; meggyógyította Juczikát is, most már csak ugy emlékezett Miskáról, hogy „szegény férjem uram,

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

A gyermek-gyilkos.

Nem! nem élhet boldogul a bünös
Gyökeret nem ver a földön:
Int az Ur! a sors harangja kondul,
S elnyeli az örök börtön!

Mint a korhadt tölgyfa pusztul,
Ha belét a szü kimarja
S bérczen állva, haldokolva,
Égre mered asszu karja:
Ugy a zsarnok, vad Heródes
Nyög, vonaglik; züg szitokja;
Teste rothad, a halál-rém
A kaszát már neki fogja.

Ággya férges nyüzsgé fészke,
Genny a vánkös... benne fetreng,
Kinosan hörg, jajszavától
A palota fala megreng.
Szeme-szája, s homlokára
Vér szivárog; s a hová hull:
Perzsel, éget... mintha szikra
Hullna rá a gehennából.

S hah! a márvány fal tetőjén
Puha gyermekkéz jelen meg,
Int a kéz... de láthatatlan
Maga a szép, szende gyermek.

Tolla villám... dörg... s utána
Elsötétül, rezg a csarnok...
S lángbetükkkel ír a kis kéz:
«Gyermekölő, büszke zsarnok!»

Felszökik, mint sebzett ordas
Szűkül... ordít ily igéket:
«Ah töröld le, ah töröld le
Ezt az írást, huh megéget!»
De a gyermek keze villan
Ír a kárpit takaróra...
S lángbetüi felloboznak:
«Gyermekölő! üt az óra!»

«Jaj, jaj! Ó az! kis szülötte
Názarethi Máriának,
Az egyetlen, kit bakóim
Elemésztni nem bírának...
Hejh cselédim! rajta rajta!»
Fölsívit és összeroskad...
Ah de nincs ki szót fogadjon,
Kikaczagja a gonosz had.

«Még csak egyszer...» fogja törét
S végerővel oda szurja,
Höl a kárpit bitorában
Ír a gyermek fényes ujjá.
S ujra hull a vér fejére,
Hull sűrűben... érzi szédül...
S ujra lángol fent az írás:
«Gyermekölő! halni készül!»

Dörög a menny... züg a szózat:

«Itt az óra! Vége, vége!
Gyermekirtó zsarnok ellen
Átkot szór a bíró széke!»
Reng a zsarnok... sujt a mennykő,
Vad Heródes földre roskad
S megszakadva, szétfakadva,
Lelke, teste, széjjel foszlad.

Nem! nem élhet boldogul a bünös,
Gyökeret sem ver a földön...
Vár a bíró, míg betett a mérték
S dörg: «Boszumat im betöltöm!»

.... S. J.

Carneval.

— A „Korunk“ eredeti tárczája. —

Mégis csak bosszantó, hát mindig talál valamit a világ, mi elfoglalja és figyelmét elvonja. Holt évad, rossz termés, szűret, közgazdaság gyenge lábón állása; most ujra a farsang!

Mikor jó nyugalom, mikor lesz ideje a világnak meglátni „Korunk“-ot.

Ejnye lám ezt csak gondoltam, amugy véletlen irtam le, tudják ezek amolyanféle kiadói sohajok.

Az óhaj nagyzását pedig tessék kiadói licentiának betudni. Ohajtani szabad mindent, még azt is, hogy a negyed év első tizennégy napja alatt minden előfizető pénzét beküldje.

az Isten nyugosztalja meg. De erre az egyre úgy látszik nagyon nagy áhitattal kérte az Istent, mert lassankint azt kezdte észrevenni Juczika, hogy ha az Ur Istenke véletlenül nem adna az ő áhitatos kérelmei és esdek léseire sem csendes nyugodalmat Miskának ott a más világon, hát el jöne haza, mint a nagyanyja akkor tájt, az Isten nyugosztalja meg szegényt, pedig az egyszer nagy baj lenne, ha Miska haza találna keseredni, nem elégedvén meg a tulvilági lakással és kényelemmel.

Ugyan hol adna neki pihenő helyet, a keblén, a hol egykor meg-megpihentette fáradt fejét, a szívében, a hol egybe volt vésődve az ő képe. Huh! Nem lehetne... Nem lehetne! Nem jutna már hely ott Miskának... nem bizony... más pihent már ott... más van szívébe vésvé!!! Az bizony! De nem is volna jó, ha az a Miska most haza tévedne onnan a más világról. Eh, hisz nem olyan kvártélymester az a halál, hogy az ő kvártélyából valaki visszakiváncokozzék — teszi hozzá mosolyogva Juczi — s vigan suhog szoknyája, a mint kifordul az uteza ajtón, a templomba tartva, legalább a nagy ezüstös-attos bibliája arra mutat.

Mihály épen unokáival játszott. Ha az édes anyjuk nem játszik velük, csak kell valakinek dédelgetni őket, s mikor meghallja a szoknya suhogását az ablak alatt, felsóhajtva kiált utána: Juczi, vinnéd el a gyerekeidet a templomba! „Nagyon sokan lesznek édes apám, össze találják szoritani őket,” szól Juczi s eltűnik a fordulónál.

„Meg kell tanitanom becsületre” dörmög az öreg, „de meg is tanítom, tudom csak jöjjön meg, ki vallasz rossz asszony, hanyag anya mindent!” s mikor haza jön Juczi a templomból piros arccal, lihegő kebelével, az a csóktól, ez attól az öleléstől lehetett: elébe áll Mihály sugárzó arccal, s azt mondja: „Asszony örülj és örvendezzél, Miska nem halt meg, él, itt a levele!”

Juczi elsápadt, az a csók hely fehéresen is úgy ég, az a kebel összeszorulva is úgy dübörög, három szót dadog, kifut... rohan...

ott találja gyermekeit, felkapja őket, megcsókolja őket jéghideg ajakával mindakettőt, s mikor oda ér velük a mély kut szélére: füleikbe sugja nekik: „Megyünk az édes apátok elé!” s beleugrik velük együtt s férje előtt áll... a más világon, mielőtt a víz szeszecsapódott feje felett.

Mihály nem tudott utána vánszorogni, csak szívzakadva kiáltott utána: „Oh átkozott anya!... felébredett... ez az álom... a mit ő annyiszor e álmodott már, a mit átélni egyszer is elég, félőrültté tette őt.

A démon felkaczagott... Megátkoztam lányomat... megátkoztam magamat... megöltem oktalanul ez én csillagaimat... hah, én voltam az az üstökös, a mely a szép két csillagot lekergette az égről!”

... u... u... u... tá... na... a ku... utba... sivit a szél... susog a démon, recseg a hó... inog a kopasz lomb... hajlong, török a hit... és megtörik...

A kut néma vize meglöccsen... a rezgő habok fájdalommal susognak a lyukaeskák-nak ott a kut belsejében, a démon pedig ott hallatja kárörvendő kuvik hangját a megürült ház szalmafedelén...

S az égről egy csillag fagyos hidegen rohan a végtelenség sötét üregébe.

Kolping Adolf.

Irta: LEHMANN ÁGOSTON.

(Folytatás.)

A kath. legényegyletnek ezéja röviden tehát abban áll, hogy az ifju kézművesek keresztényileg és polgárilag művelt férfiakká képeztessenek. E végre eszközül szolgálnak a tanári előadások, melynek tárgyai az ifjak képességi fokozata szerint választatnak ki.

Mert vannak tagok, kik a tudomány mezéjén a betük ismereténél tovább nem haladtak, ezek javára tehát a helyes olvasás és írás szabályai, a számtan és hittan elemei adatnak elé; haladásuk esetében pedig levelek, szerződések fogalmazása és árjegyzékek

rendszeres készítésére taníttatnak. A többiek számára: magyarnyelv, földrajz, ehhez járul egyházi és világi ének, szavalat, illemtan stb.

De ezen előadásokon nem kényszerítetik senki jelen lenni. Kinek-kinek tetszése szerint a lecke alatt más szobába vonulhat, ott társalog, vagy mulatja magát, szabadon választva a sakk, dominó és más tisztességes játékszerrek közt; vagy pedig kinek kedvesebb az olvasmány, az egylet könyvtárában azt is megtalálja. Ezenfelül előtö fekszenek többféle hazai és külföldi lapok.

Az egylet tagjai szindarabok előadásában is gyakorolják magukat, melyek azután az egylet helyiségében időről-időre előadotnak.

Minden tag belépésekor 35 kr beiratási díjt fizet, és később 15 kr. Ez oly gyöngye jövedelmi forrás, mely az egylet életének fűntartására elégtelen volna, ha ehhez nem járulnának még a nagylelkű jötevők és az egylet pártoló tagjainak adományai. Pártoló tag az, ki évenként legalább 2 firtal járul az egylet szükségleteinek fedezéséhez.

Az egylet beteg tagjait ugyan a helyszínen nem ápolhatja, hanem minden egyleti beteg tag kap hetenkinti segítyt az egylettől.

Minden egyletben van szálloda több vagy kevesebb személyre, a milyen a helyiség.

Mert nagyon szánandó állapot, mikor a szegény vándor legény valamely városba fáradtan, éhesen megérkezvén, rögtön műhelybe nem juthat, hanem kénytelen szállodát keresni, míg végre többnyire koresmába utasítatik, mely olykor a legaljasabb büntanya. Azért mindegyik egyletben van legalább egy szoba, néhány ágygyal és tiszta ágyruhával felszerelve, hol a megérkező vándor keresztényi vendégszeretettel fogadtatván, 3 napi nyughelyet és ételmezést talál, itt felemlitem még azon szép viszonyt, mely a hazai és külföldi kath. legényegyletek között fennáll, mely szerint a máshova költöző vagy vándorló tagok az egylet pecsétjével hitelesített és az elnökség ajánlásával ellátott könyvecskéjüket magukkal viszik és ha létezik katolikus legényegylet ott, hova érkeznék, könyvüket bemutatják, és

Kérem ne tessék félre dobni az újságot, a folytatás vigabb lesz, csak egy kis türelem, ez csak az előszó, annak pedig szabad unalmasnak lenni.

Irok én önöknek farsangi dolgokról is, mindenről, ez már sorsa a tárczairónak.

A farsangi levélről eszembe jut egy nőnének is farsangi levele, aki még a régibb leányiskolák ortographiájával írta le tudósításait. Azt írta ugyanis egyszer „nálunk sok a pál és nagy a bomba.”

Bizony nálunk is sok a bál, és még nagyobb a pompa. Moloch kis miska Carneval herceghez képes.

Molochnak csak egy gyomra volt, de Carnevalnak van minden utcában is legalább egy „Geld für Alles“-se.

Mikorra vége a farsagnak, akkora ép megtelt mindegyik, ilyenkor a Geld für Alles czegek helyett jobb lenne Geld für Carneval kiírni.

Hogy is lenne ez másként!”

Jogász bál, házmaster bál, ablaktisztogató bál, csupa bál, nem is lehet őket elősorolni, mivel nincs az a testület, társulat, egyesület, egylet a melyik ne táncolna hivatalosan.

Igy esnek meg azután a hivatalos kiadások.

Mindenki mulat ilyenkor, csak a papák nem.

A míg a lányok fényes parquettról, csinos gavallérokról, csárdásról álmodoznak, addig a szegény papák ijedve ébrednek a szörny álomból.

Szabó, cipész számlák alakjában ijesztgetik a szegényeket.

Pardon, még valaki az, kinek szintén baja van a bálokkal.

A járásbírósi iktató az, a ki a sok bálózából eredő igénypereket iktatja.

Bizony nagymester az a Carneval, egész kis pénzügyminiszter, ha még annál is több adót nem igényel.

Az adóval lehet egy kicsit várni, de a bálra muszáj lenni pénznek.

Ugrál, rendetlenkedik minden.

A papa nem kapja meg kávéját reggel, mivel a mama lányostul éjszaka dolgoztak, persze a báli ruhán.

A ház elalszik, a tejes leány detto, mivel az is táncolt; a papa elkésik a hivatalból, a főnök az aztán őt táncoltatja meg.

Minden mozog, csak a tengernyi órahad, mely ilyenkor hűselni tér, nyugszik.

Diákemberek órái ezek, ezeknek árán folyik a dáridó.

De érdemes is azért a bálért mindent megtenni. Olyan multság lesz az, hogy hetedhét országra szól.

Milyen lassan lesz tíz óra, mily gyorsan lesz virradóra!

A mamák és lányok mintha csak a muzsikától tanulták volna el, olyan édesen beszélnek az atyussal, hogy az szinte fiatalodni érzi

magát. Drága muzsika az ugyan, de a mamának jelszava „táncolva muszáj lenni” parancs

Csak most járjanak kedves olvasóim a főváros utcáin, bezeg nem hiszik majd el azontul a főváros nyomorát. Az a jajgatás, a mi a hírlapok hasábjairól jajdul, az itt most mind öröm rivalgássá fajul.

Mégis csak furcsa, midőn az emberhad ok nélkül ujjong,

Táncolnak, mulatnak, mintha az év többi szakában nem tennék ugyanazt.

A fiatalágnak romlására van ez irányulva, hogy minden határ nélkül foly a dáridó.

A diák azt hiszi, hogy ennek így kell lenni mindig, a studium a sarokban.

A kis lányok szintén alig hogy visszatudnak szokni a fényes báltermek után a csendes otthonban.

És ha ez legalább csak a farsangon át tartana! Hanem farsang után is, folyik ez így.

Vitéz rendőrségünk, vagy a kinek ehhez szava lenne, mélyen hallgat és mulat a mulatókkal.

De nem folytatom tovább, Carneval herceg megharagszik reám, de még inkább hodolói, pedig van ám olvasóim közt is néhány, a ki alig várja, hogy járja a tízes csárdást.

Majd bál után talán többet is a Carnevalról, de tollamnak nincs ugrálhatnékja a papíron, annak nincs farsangja.

K. S.

*

azonnal testvéri fogadtatásban részesülnek, igényük levén az egylet minden jogait és kényelmeit élvezni.

Ha a kath. legényegylet többi jó oldalát figyelembe nem vennők is, csupán az imént említett intézkedéseket, az oktatást, betegápolást, szállodát, a testvéri viszonyt, mint az egylet főkéllékeit és nélkülözhetetlen alkatrészeit nem elegendő indokok és ösztönök arra, hogy a társadalom minden tagja pártolására és segélyére méltónak ismerje el azon intézetet, melynek minden városban való megalapítása — miután a czéhek megszüntettek — korunk legcélszerűbb s legsürgősebb teendőjéhez tartozik?

Ezen állítás horderejét felfogta az iparososztály, belátják azok is, kik az újabbkori viszonyokat ismerik és ép ezért már is pártolják az ily egyleteket. Adja Isten, hogy Kolping nagyszerű intézménye kivált édes hazánkban, mindig jobban és jobban terjedjen, virágozzék, minél több nagy lelkű pártfogót nyerjen, hogy nemes és szent feladatának megfelelhessen, és minél több művelt férfit, szorgalmas iparost, becsületes polgárt, hűséges honfit, jámbor családtyát és erényes keresztényt nevelhessen.

Boldogult atyám gondolataiból.*

Az öntudat hatalma.

(Zschokke után.)

Nagyobb öröm nincs e földön —
A tiszta önértetnél,
Arany, gazdagság elmulnak,
S szépség varázsa mit ér?
Csak az örvendetes tudat,
Mely nem reszket bűnében —
Boldogíthat életünkön át —
Vigasztal végperczünkben.

Ha bölcselkedésben kifáradsz és hullámzó lelked oázra kíván valahára vergődni; tekints a keresztre, ott meg van fejtve talánynak látszó emberi léted... Jézus szelleme tiszta világot nyújt lelked sötétébe és látni fogsz.

Hit az égnek legszentebb küldeménye, ez az erkölcs vilagnak éltető olaja. Mint a harmat a virágnak, úgy a hit lelkünknek üdítő balszama.

A legszellemdusabb embereket is végre a hit birta megnyugtatni. Életünk a nagyvilágban mint sajka a tengeren folytonos hullámzásban vesztegel; a világító torony a hit szövétnéke, mely kijelöli az utat, a merre kormányoznunk kell, hogy biztos partra szállhassunk.

Sajnálni lehet azon tehetséget, mely magát ferde irányban az élet és tudomány pozitív haszna nélkül elkoportatja.

Lant a világ, az emberek rajt a hurok, Isten a mester, ki az összhangzatot fentartja.

Valahányszor feltekintek a csillagos égre, szent kárpitja tűnik elém az örökkévalóságnak.

Valamint a tövéből kitépelt fa nem küzdhet tovább a viharokkal, úgy az ember, ha erkölcsi által nem támogatatik, szellemileg elhal és tovább valódi becse megszűnik.

* Fiumi kegyeletemet és hálámat óhajtom némileg leróni, ha boldogult édes atyám hátrahagyott irataiból egyet-mást közlök. A szerk.

Egy nap története.

(Elbeszélés.)

Irta: PESKÓ LAJOS.

(Folytatás.)

De hagyjuk a Rézit, Lizit és a Kádit, a feddhetlen és jó szívű leányokat és térjünk át a legöregebb testvér Léni élete sorsára. Őt, mint már tudjuk, Branchó Gáspár Menyhért Boldizsár jegyezte el és boldogasszony fogantatása ünnepén vezette oltárhoz, mely szertartásnál Speitser Stefan és Günstiffer Julius, akkor F.-ben ismert vámbérlők és a Safranova család négyszeres komája voltak a tanuk és számtalanok voltak jelen a családból, sőt klagenfurti rokonok is eljöttek e nevezetes napra; az ünnepélyen Stefesák jegyző és Svarcsák kántor tanító mondtak felköszöntőket, a fiatal házaspár boldogságát, megsokasodását és végre még boldog és szerencsés kimulást is kívánva és a nap öröme mélyen tegingetvén a kupák fenekére. Szóval e lakodalmom egész F.-ben felfordulást okozott, minden háznál csak erről folyt a beszéd és ki szerét tehette, hevenyébe nyilvánította üdvözlését az új pár előtt.

Hogy a Branchó-pár boldog életet élt, az egész F.-ben ismeretes volt, mit nem is lehet csodálni, mert Safranova Léni ernyedetlen erényű, szorgalmas háziasszonyá lett és férje vagyonának gyarapításához nagy mérvébe hozzá járult, úgy, hogy két év alatt vagyónuk megkétszerezedett és frigyük három fiúgyermekkel is meg lett áldva, kiket Branchó egyenként nevére kereszteltetett, a legidősebb Gáspár, középkori Menyhért és a legfiatalabb Boldizsárra lett.

Branchó egyedüli örömét fiaiban találta és tüzetével felhagyva, minden törekvését fiai kiművelésére fordította; legidősebb fia a Genuiai egyetemen philosophiát hallgatott, Menyhért és Boldizsár echnukosokká lettek, és mert még ez időben Magyarországon technikus kenyérkereső állást alig kapott, jelenleg is Budapestnek csak technikája van, de hivatalt külföldön kell keresni, a hol is a két Branchó sarj vasuti építkezéseknél tisztességes álláshoz jutván; az öreg Branchó vén napjaira a legboldogabb megnyugvással gondolhatott, hogy a földi lét csak ideiglenes tartózkodás, mely után egy örökké valóság következne; szóval megnyugodott a sorsban és bár már három éve sorvasztó lázok gyötrik, de fájdalmát szerető hitvese Léni oldala mellett panasz nélkül türi. Ő igazán mondhatta, hogy az aggtörzsnek nemes sarjai fakadtak, kik méltók atyokra, és a Branchó nevet becsültté és tiszteltté fogják tenni ezentul is. Ily érzelmek táplálták őt sorvasztó lázai mellett egy csikorgó téli estén, a mikor is egy nem várt hír, utolsó napjait keserűvé és e rövid életet türethetlen teherrel tette: Menyhért és Boldizsár fiai Olaszországban, Oben történt vasuti szerencsétlenség alkalmával sirjukat lelték, e hir szegény öreget végkép lesújtotta és a sir széléen, hol még előbb egypár pillanattal, oly boldog megnyugvással tekintett a betegező világi életre, megrendülve és kétségbeesve, utolsó pillanatait a vallás gyógy irjával törekedvén csillapítani, nejének karján e hir harmadnapján megszűnt élni; hátra hagyva két szerető szívet, kétségbeesett nejét és Gáspár fiát.

A régi családi hajlék ott a piac közepén a szent háromság szomszédságában, kihalttá és rdeggé lett; az özvegy busan lehorgasztott fejével tekintget olykor olykor a szent háromság szobra felé, és néha borongó fájdalmas mosoly vonul el ajkán, ha a rideg kőszentek búsongó ábrázatjára tekint, eszébe jut talán boldogult gyermekei Menyhért és Boldizsár, ki annak idején a csoportozat között játszadoztak, és

a szent Mária bucsu alkalmával, látván a négy éves gyermek, hogy a bucsu járó atyafiak a kőszentek ruháit és lábait csókolgatják; a Menyhért gyerek kapja magát, felmászik minden szent nyakába és édes deli csókokat czuppant azok ajkaira; eszébe jut néha-néha egy-egy ily édes emlék, mely mosolyt von a fonyadt arcra, hogy annál fájdalmasabban busuljon el és ömöljön végig arcán könnyei.

Bizony fájdalmas, ha a boldog szerető anyai szív megfosztva legkedvesebbjétől; a kinok pusztá Szaharáján fonyad, süppedt össze, élve nézve, míg a kiérdelmet siri nyugalmat elnyerheti.

Ily szomorú elhagyott állapotba élt az özvegy, — míg Gáspár Tenából megjött és F.-ben megletelepült és egymást vigasztalva, megosztva e szomorúságot, mely epeszt és sorvaszt.

Mert mit ér a jólét, ha érző szív lakja a keblet, de mit ér akkor, ha szeretetünk tárgyát, a viszont érző szívet rabolja el a sors? Mi a szerelem az anyai és testvéri szeretethez képest. Mihez hasonlítsam, talán a csillagok milliárdjához és e picziny gömbhöz, melyen nyüzsgünk és érezzük, hogy fájdalmainkkal csillagoknak kellene hullni alá, és nem, de semmiként, mint az önemészítő tűz megsemmisülni: e földi pálya bére, de a gyászba borult kedély, az élet szirtjein ösztönt, reményt nyer a földi lét tovább küzdésére.

Egy derült tavaszi reggelen, az édes anya szól fiához, Gáspár: „Fiam én már öreg lettem, földi napjaim megvannak számlálva, nincs senkim, csak te, kibem minden reményem összpontosul, testvéreid meghaltak, atyád a Branchó család utolsó tagja, mert még csak egy nagybátyád él Klagenfurtba, Branchó Szaniszló, a ki magtalan fog meghalni. Atyád meghalt, mielőtt kívánatát véled tudatta volna, nékem hagyta azt, hogy ha szememet örökre lecsukom, néked, mint utolsó kívánatát átadjam. Már emberré lettél és vajjon gondoltál-e arra, hogy a Branchó család férfi tagja csak te vagy és te vagy reménye életemnek, te vagy hivatva e család nevével tovább is fentartani. Atyád vére foly ereidbe, mely szeretet és nem hiszem, hogy te is ne tudnál szeretni. Hidd el nekem fiam, ha nékem már nem, de reád még boldog napok várnak. A családi boldogság még sok édes napokat fog földi életedben szerezni, azért fiam nőstülj meg; ne keresd a vagyont, hanem vegyél nőstülj oly leányt, kit szeretsz és ő téged is szeretni tud. Mert a boldogság alapja csak az igaz és önzetlen tiszta szeretet lehet.

Gáspár szemei anyja e beszédére könnyekkel teltek és elérzékenyülve borult anyja nyakába: szerettem már, de szerelmem nem viszonzott; szeretni többé nem tudhatok. Ne busulj azon fiam, vedd ki emlékedből és szeress mást, olyat, ki szerelmedet viszonzni fogja; ne ess kétségbe, találni fogsz te még együtt érző szívre. Ezután perczekig tartó csend állott be az anya és fia között, végre az anya megszólalt: „Fiam egyet mondd, csak mondd, követned nem kell; Krebsmayer Károly leánya csinos szőke leány, Pesten is volt neveldébe, így tehát finom és hozzád alkalmas nőt találhatnál benne;“ erre megint perczekig tartó csend állott be, mire elverték a déli harangszót és a beszélgetés félbe szakadt, nem csak egy pár perczre, de fél éven át az anya és fia között a házasságról szó sem volt.

(Folyt. köv.)

Tul a siron ismét meglátjuk egymást.

(Beszély.)

Irtá: VARGA MIHÁLY.

(Vége.)

A lélek-harang zokogása közt vonultak az ünnepélyesen fölkesített templomba. A menyasszony megáll az oltár előtt, várva a vőlegényt, hogy az Isten színe előtt megkösse az örökre fölbonthatatlan frigyét. De mi az? Hol késik a vőlegény? Mindenki csak őt keresi szemeivel. Mielőtt a templomba léptek volna, még ott volt közöttük. Hová lett? Nagy lett a zavar, mely annál inkább növekedett, minél tovább váraakoztak és keresték eredménytelenül. A vőlegény nem került elő. A pap megúván a haszontalan váraakozást, haza ment. A násznép is kifelé kezdett szalpingózni; szétmentek, ki jobbra, ki balra, lassan, csendesen, mintha temetésről jöttek volna.

A kudarcot vallott örömapa dúlt-fúlt dühében. A hány szolgálja volt, annyifelé küldte őket fiát keresni, de szintén eredménytelenül. Béla nem volt sehosem található. Csak ké-sőbb jutott valakinek eszébe a halottas háznál keresni az eltűnt vőlegényt.

Ott volt.

Ott áll a ravatalnál komoran, mozdulatlanul, mint valami ércszobor, szemei a drága halott halvány arcára tapadnak. Nagy fájdalom dúlhat keblében, mutatja az arc. S e kinzó bánatot nem enyhíté egy könnyesepp sem. Pedig nincs nagyobb, kinzóbb fájdalom, égetőbb kín, mintha a megrepedésig tultelt szív nem tud könyezni. A nagy veszteséggel sujtott kebelre valódi áldás a megeredt könnyek patakja. Béla nem tud egy könyvet sem ejteni, pedig mennyire érezheti, hogy azzal a halottal száll sirba minden öröme.

Szegény Laura ott fekszik a virágokkal elborított ravatalon, hidegen, élettelenül. Már nem szenved, már neki nem fáj semmi. A hideg ajkakon megmerevült mosoly azt jelenti, hogy a bú örömmé, a szenvedés gyönyörre változott, a szenvedést visszatükröző arczon az üdvözültek öröme látszik. Mily jó az Isten; mily jótékony a halál! A piros arcz fehé, mint a hervadt liom; a szöke szempillák lefödik a szép kék szemeket s egy kialudt bájos világot zárnak el. Imára kulcsolt átlátszó fehér ujjaira kedvencz kék rózsafüzére van füzve. Csakugyan menyasszony lett Laura: fehér ruha van rajta s menyasszonyi koszu.

Oldalt áll a siránkozó anya, kezeit tördeli. Egy öröme, egy reménye volt neki az ég alatt, s attól is megfosztotta a kérélelhetetlen halál. Már neki nincs miért élnie a világon. Laura halálával megszakadt a kapocs, mely őt az élethez kötötte. Neki már nincs mit remélnie a földön, mindene ott fekszik a ravatalon. A szobában vannak a halott leánytársai s a kíváncsi bámész nép; mindenki sir, zokog. Némelyek vigasztalják a szomorúság sulya alatt roskadozó anyát, de az nem lát-szik hallani vigasztaló szavaikat, ő csak egyet lát: a kedves halottat; csak egyet tud: hogy az ő vesztesége kipótolhatatlan. Bélát, az érte küldött szolgálak nem merték háborgatni. Előn a dühöngő apa is. De mintha csak kicsérélték volna, annyira lecsendesült, midőn a halottas szobába lépett s szeme elé tárult a megdöbentő látvány. Midőn meglátta a halottat, a roskadozó anyát és fia arcán a mély szomorúságot, megteledkezni látszott jöttének céljáról. Csak később ment oda fiához s szólt szeliden hozzá:

— Jöjj haza, Béla.

De az csak tagadólag intett fejével s nem mozdult helyéről.

A temetés egy derült májusi napon ment végbe. A sokat szenvedett Laurát elvitték oda, hol nincs többé szenvedés, ahol csendes leszen megpihenni, a hol már nem fáj semmi.

Sorsa az embernek, hogy holta után elfeledjék. Az idő multával, mulik az események emléke is. A szegény Laura esete is már feledésbe kezdett menni; a minden multat befedő idő az ő szomorú történetére is ráveté a feledés fátyolát. Már mindenki elfeledte őt, csak az anya és a jegyes nem.

Az anya még mindig vigasztalhatatlan. Minden nap tölt néhány percet Laura sirjánál.

Béla buskomor lett, a temetés óta senki sem látta nevetni; csak szükségből beszélt; nyilvános helyen alig volt látható.

Az orvosok féltet kezdték. A szórakozást ajánlották neki, megmentésére az egyedüli eszközt. Szórakozás végett utazni küldték.

Béla szótfogadott; elment utazni.

Először Budapestre rándult. Maga is remélte, hogy a főváros zajában képes lesz feledni. Csatlakozott. Nehány heti ottani tartózkodása után azt írta atyjának, hogy a kura nem használ.

Budapestről Bécsbe utazott, hogy néhány nap múlva Párisba folytassa utját, még mindig gyógyulást remélve. Azonban Bécsben terve ellenére több héten át maradt. Az osztrák főváros minden tisztességes élvezetét megízlelte, minden alkalmat kizsákmányolt, mely szórakozást ígért, hogy megölje a mult emléket.

Az öreg Köbölkuthy, mivel fia az utóbbi tartózkodási helyéről még egyszer sem írt, minden jót remélt.

— No lám, mondogatta, még is csak használ az a Bécs, bizonyosan nagyon jól érzi magát az én Bélám, mert még írni sem ér rá. Végre írt Béla.

Az atya már előre mosolygott a levél tartalmának. Mi mást írhatna Béla, mint hogy mentegeti hosszasan hallgatását, s bizonyosan dícséri azt a pompás Bécsét.

A levél az atya reményei ellenére így hangzott:

„Kedves atyám!

Régi igazság az, hogy a kinek mije nincs, azt nem adhat. A világtól békességet reméltem zaklatott szívemnek, de mivel az béke nélkül szükölködik, a remélt nyugalmat nem találtam fel benne. Szívem sebe semmit sem gyógyult, sőt csak inkább elmérgesedett. A szórakozásnál találtam én biztosabb gyógy-módot, melyről meg vagyok győződve, hogy alaposan fog használni. Engem többé haza ne várjanak; mi többé nem látjuk egymást a földön. Tamás öcsém már úgy is felnőtt, pótoljon engem, legyen kedves atyám gyámola. Isten velünk. Legyenek meggyőződve, hogy nem tehettem máskép. Kérem önöket, feledjék a sebzett szívének gyógyulást kereső Bélát.“

A levél szavaira úgy érezte magát Köbölkuthy, mint a kit egy nem várt ütés ér. A levél tartalma ugyan homályos volt, de annyit mégis értett belőle, hogy ép ellenkezője áll annak, mint ő remélte.

A legutóbbi események óta hat teljes év folyt le. Ausztrália egy vadon vidékéről egy karmelita szerzetes jött Európába, hogy Magyarországon a könyörtlet adományait gyűjtse szerzete számára.

Mikor este tudtára adta főnöke, hogy holnap hazájába kell utaznia, elszomorodott. Saját akaratából soha sem hagyta volna el a kolostort, legkevésbé pedig azért, hogy hazájába menjen, hol oly nagy veszteség érte. Ott, hazájában érte szívét a nagy veszteség, melyet csak a kolostor magánya tudott elfeledtetni és pótolni. Itt érzett szíve újra békét és nyugalmat; itt hegedt be szívének halálos sebe. A sokaknak annyira visszatetsző komor, néma falak, a kevés silány étel, és a kemény munka mellett is vidámabb, nyugodtabb volt szíve, mint a fényes báli termekben.

A szerzetest mi már ismerjük, ő a szívének gyógyulást keresni ment Béla.

Engedélyt nyert szülőfaluja meglátogatására. Mily félve indult oda, hol egykor boldog, aztán oly boldogtalan volt. Nem gyűlölte a világot, sőt most kezdett minden embert testvéreként szeretni, s mégis félt újra a világ zajába menni. Különösen attól tartott, hogy az ismerős helyek eszébe juttatják a multat, s így ismét fölszakadnak a behegedt sebek.

Az atyai ház küszöbén alamizsnáért könyörgő szerzetest senki sem ismeri fel, még tulajdon apja sem. Alamizsnát nem adnak neki. Édes atya durva szavakkal utasítja el őt, mert, ugymond, neki az ilyen dologke-rülők számára nincs pénze.

A szerzetes nem szól semmit a durva elutasításra, neki a megaláztatás és bánalom örömet okoz, hanem megszólal a fiu.

— Kedves jó atyám, nem ismeri fiát, ki gyógyulás végett szórakozni ment, s ki most egészséges és — boldog. Ezzel oda lépett atyjához és megcsókolta.

Erre a meglepett atya jobban szemügyre véve a szerzetest, fölismerte benne fiát, Bélát. Aztán örömkönyök között borul úgy ő, mint Tamás a jövevény nyakába.

— Te vagy az fiam, hát mégis visszajöttél? De miért jössz ebben az öltözetben?

— Kedves bátyám, reményem hogy nem hagysz itt bennünket, mert már meggyógyultál.

— Atyám, ebben az öltözetben lettem boldog, ebben is akarom befejezni életemet.

— Te pedig kedves öcsém tévedsz, nem maradhatok én itt, nincs nekem itt mit keresnem. Ott jobb, nagyon, kimondhatatlan boldog vagyok csendes otthonunkban, de te azt nem érted, hogyan okozhat a csend és magány boldogságot.

Alig töltött egy negyedórát az atyai ház födele alatt, aztán távozott.

Az atyai háztól egyenesen a temető felé tart. Felkeresi azt a drága halmot, mely alá szerelme van temetve. Letérdel a gondosan ápolat sir keresztjénél s hosszasan marad így. Ezalatt eljön a gyászba öltözött anya is a sirhoz. A szerzetest ő sem ismeri fel mindjárt, csak akkor, midőn meg mondja nevét. Nagyon jól esett elszomorodott szívének látni, hogy van még más is, ki szintén még mindig őrizi a szegény Laura emléket.

A szerzetes mielőtt örökre bucsút venne a becses hantoktól, megcsókolja a keresztet. Nem szakít le emlékül egy nyiló virágot vagy egy sárguló fűszálat, mert ő már lemondott a világról. Ő csak imádkozni jött ide, egy boldogult lélekért, imádkozni pedig szabad.

A szerzetes érezte, hogy nehéz, nagyon nehéz megválni e helyről. A lecsendesült szív ismét megtelt fájdalommal, mutatva, hogy még mindig emberi kebelben dobog. Vissza-visszatekint a sirra, valami hang úgy hívja, hogy térjen vissza még egyszer a Laura poraiból női virágok fölött kisirni könyeit, Hallgat a csábító hangra, visszafordul. Az emberi szív rabszolgá, minél többet engedünk neki, annál jobban lázad. A lázadó szív fölbátorodva első

győzelmén, új támadást intéz: ne menj a ki-
etlen vadonba vissza. itt szeretted sirjánál
töltöd el élted hátralevő napjait, hogy halá-
lod után egyesült poraitok álmodják tovább
a megszakított boldogságot. Ismét győz a szív?
Nem. Az ész visszaveri a lázadót az édes biz-
tató remény szavával: *Tul a siron ismét meg-
látjuk egymást.*

KATH. LEGÉNY-EGYLETI ÜGYEK.

Mult hó 26., 27. és 28-án adta legény-
egyletünk a Bethlehemi csillag című énekes
és karácsonyi játékot 4 felvonásban. Irták
Docci és Schwabl, fordította Lehman Ágost-
on elnök.

Tárgya e darabnak mint ezime is mutatja
a kis Jézus születése Bethlehembben, mely
egy rendkívüli csillag megjelenése által lett
tudtára adva a napkeleti bölcseknek. Meny-
dörgésszerű rázkódása által a légkörnek va-
lamint az angyalok megjelenése által pedig a
pásztoroknak Bethlehem környékén. A pász-
torok közlik egymással mit egyszerűségben
tudnak a profétákból. Főképp Enok a pász-
torok Nesztora tűnik ki, kit mintegy látnoki
szellem száll meg ezen titokteljes időben.
Joel és Hebron a másik két főbb pásztor
ember lelkes szavakban felelnek az öregnek
és egymásnak.

Herodes a kegyetlen király szintén meg-
tudja mit történik Bethlehembben, s hallja mit
beszél a nép, de őt nem a nép öröme zete
lelkesíti, ádáz düh és vérszomj az, a mit go-
nosz keblét dagasztja. Előhuzoltatja a már
is e miatt bebörtönzöt Eson főpapot, még
egyszer ráakarja birni, hogy hazudtolja meg
a profétákat, de a méltó főpap elég bátor
kimondani: Én nagyobb Urat is szolgálók,
annak kell engedelmességek. Herodestól e
miatt hallatlan kínok közti halálra ítéltetik,
s mielőtt a bakók kiczipelnék, hálát ad az
Istennek ama kegyelemért, hogy érte áldoz-
hatja életét. Herodes gonosz lelkiismerete
iszonyt keltő magánbeszédében tárul ki, erre
jönnek elébe a napkeleti bölcsek s a ki-
rály düh és félelemmel hallja őket, de go-
nosz lelkét a barátság álcájával fedve, kéri
őket, hogy térjenek hozzá vissza, ha megta-
lálták a Messiást. Ezek távoztával hamar siet
Eson kínhelyére, hogy tőle még megtudja a
kised születése helyét, de már késő érkezik,
Eson már kiadta a lelkét. Visszatérve a
sátánra appellál s az már ott is van trónter-
mében. Kettőjükhöz méltó tanácskozmány
nyílik most meg köztök, és a legördögibb
tervet forralják: megölni Bethlehem gyerme-
keit. Majd új szín áll elő, ismét a pásztorok
körében vagyunk, kik ugyancsak megijednek,
észrevevén a gazdag fényben uszó három ki-
rályt és fényes számos kíséretüket, de csak-
hamar megnyugszanak, látván mily figyelme-
sen követik a csillagot s imájukat leborulva
végzik. Üdvözlő dallal fogadják nagy vendé-
geiket, s miután meghallották, hogy ezek is az
ő szándékukon vannak, Bethleembe menen-
dők, csatlakoznak; előbb Enoch inti a böl-
cseket ne térjenek Herodeshez vissza, kiről
helyesen gyanítja, hogy az itteni kisednek s

igy nekik is ellensége leend. Kalauznak ajánl-
koznak oly biztos utra, melyet csak ők mint
pásztorok ismerhetnek. A negyedik szinben
a királyok s kíséretök, a pásztorok csapatá-
val a bethlehemi jászólnál zengik dalaikat az
isteni kised dicséretére, anyja vigasztalására.
Leteszik ajándékaikat mindnyájan az édes
üdvözítő lábaihoz.

Ha tekintjük a darabnak magában nem
épen könnyű előadhatóságát, a zenének rend-
kívül szép de nagy szorgalmat igénylő dal-
lamait; s tudjuk, hogy ezt többé-kevésbé
nehéz munkával foglalkozó kézművesek adták
elő; az eredmény teljesen kielégítő; mint azt
nehány zene- és irodalombarát s ismerő, sőt
író, ki jelen volt, örömmel kifejezte az elnö-
kök előtt.

Ez alkalommal nem mulaszthatom ez uton
az egylet részéről elismerésemet s hálás kö-
szönetemet kifejezni Bártfay Paezona Antal
urnak, ki műértő s fáradságot nem kimélő
rendezés által legény-egyletünk szinpadát két-
ségtelenül az elsővé tette az ország egyletei
köztt. Ugyisint a szeretetreméltó Karg kis-
asszonyoknak, kik jól iskolázott hangjokkal
évek óta éneklnek s játszáknak a női szerepeket
tisztelt közönségünk teljes öröme, valamint
Lipser karnagy urnak, ki oly szives odaadás-
sal oktatta az énekekben a tagokat, melynek
terhes érdemeit csak nemes öntudata képes
teljesen élvezni. Fogadják a fentnevezettek
és Evva népszínházi igazgató ur a szép jel-
mezekért őszinte hálás köszönetünket és él-
tesse őket az Ur Isten ez új évben és még
számos évig mint a tisztos ipar nemes ba-
rátjait!

Kántor Lajos
m. elnök

Gondolatok.

Az idő.

Az embersziveket megörli az
Idő, s ha porrá lettek általa,
Eljő a szellő, szárnyára veszi
S elhinti őket érdemük szerint.
A zsarnok szive kősziklára jut,
Tengődve el csak, nem ver gyökeret,
Nem fészkel rajta dallos kis madár.
Baglyok hughognak rajta éjjelen.
Az irigy szive vad bozót leszen:
Magának termi rossz gyümölcseit.
A buja szivből lesz pipaevirág,
Mindenki tépi, aki arra jár,
Keblére még sem tűzi senki sem.
Kedvest ki vesztett, szive fűzfa lesz;
Lecsüngő lombjait a hűs patak
Csókdossa szüntelen. A csalfa sziv
Egy lombtalan fa lesz társ nélküli
Örök hazája égő pusztaság.
A fáradt vándor néha arra tér,
Csalódva néz magának jobb helyet.
Két sziv, mely forrón és hiven szeret,
Kies ligetben rózsátó leszen.
És rajta új meg új bimbó fakad
S a boldogságnak vége-hossza nincs.
Vendégül ott lakik a fülemile,
Hű és örök szerelmet énekel
A rózsafának esőndes éjfelen.

CSEPREGHI FERENCZ.

....

Kereszt az élet, jó feleség a gyémánt, mely
rajta tündöklök.
KISFALUDI KÁROLY.

A társadalmak hanyatlását a vasut, a gőz-
gép, a távirat, a tudomány a könyv, a hir-
lap föl nem tartóztatja. Ha egyszer a lelkiis-
meret belső és a jog külső kötelekei bomla-
doznak, a tántorgó individuum kiejti kezéből
a kalapácsot, a vésőt, az ecsetet, a tollat s
az egymástól elidegenítő emberek nem fog-
nak együtt palotákat építeni. De meg fog tá-
gulni, minden, a mi a nemzet ellenállási ere-
jét alkotja,

Bomladozni fog minden, a mi emberi lélek-
ből született.

CARLYL.

Irodalom.

Ujabb gyűjtemény ... S. J. máriai versei-
ből; a Mater admirabilis gyönyörű képével 173
l. kis 8. Kalocsán. Alkalmos és bő tárgyat
nyújt növeldei és iskolai szavalásokra. Mivel
a kiadás költségét egy Jézustárs rendház fe-
dezi, az összes bevétel Péter fillérekre fordit-
tatik; ára csak 50 krajczár. Kapható Kalo-
csán a Congregatio Maj. elnökénél. A jeles
gyűjteményt, mely szebbnél szebb költeményt
tartalmaz, t. olvasóink különös figyelmébe
ajánljuk. S. J. a kitől jelen számunkban
szerencsénk van egy költeményt közölni sok-
kal inkább ismertebb a katolikus irodalom
terén, mintsem ajánlatunkra lenne szüksége.
Fenkelt szellemű író és költő ő, a kinek
termékeny és kitértő tollát általán elismerik
és csodálják.

Szent beszédek az év minden vásár- és ün-
nepnapjára néhány alkalmival megtöltve.
Irtá Angerbauer József, kis-nyomó plébános.
Ára 3 frt. Kapható a szerzőnél Kis Unyom-
ban vagy a „Jó pásztor“ szerkesztőjénél Ko-
máromban. — Az 564. oldalra terjedő vaskos
kötet, mely tőt. Angerbauer József kis-nyomó
plébánosnak kitértő szent beszédeit tartal-
mazza minden lelkésznek. de még világinak
is a legjobb lélekkel ajánlhatjuk. Az évek
minden vallás- és ünnepnapjára szóló, az al-
kalmiakkal együtt 77 válogatott kitértő szent
beszédgyűjtemény, kitértő kézikönyvtől, vala-
mint ájtatos olvasmányul nem ajánlható eléggé.

A „Magyar Háziasszony“ következő tar-
talommal jelent meg: Mindenki tudja, de nem
mindenki teszi. Virágh Jánosné szül. Illés-
falvy Vilmától. — Alvás és álom. Sirisaka
Andortól. — Háztartás. Nagynénem tyukjai.
Richnovszky Hermintól. — Divat. — Kerté-
szet. Havi teendők január hóban. — Kony-
házat. Heti étlap. — Hogyan főzzünk, süs-
tünk. — Hasznos tudnivalók. — Különfélek.
— Irodalom és művészet. — Színház és zene.
— Hymen. — Heti naptár. — szerkesztői
üzenetek. — Kiadóhival postája. — Hirde-
tések.

Frissítő.

Kóser újévi köszöntő. Egész esztendőben
ne kívánjon nékied senki semmi jót, új esz-
tendőben kívánjanak pénzért 20 ezeren.

*

Jámor kívánság. Ledjen egy millió érték-
ben bank akciózó és Jauner ledjen attól a
banktól a direktor; ledjen nekéd feleség, a
ki olyan, mint Clovis Huguesné; és csináljál
15 ezer floren örökség báró Bizaytól.

*

— Mamám! segítsen elkészíteni a francia leczkét!

— Fiam, én nem tudok francziául!

— Jaj mama, magának milyen jó szülei voltak.

Udvarló: Szeret kegyed költőktől olvasni, kedveli a lyriai költeményeket?

Kisasszony: Liriaiától még nem olvastam, csak Lisznaitól.

Hetek története.

Pénztár revisió.

Defraudatió.

Desperatió.

Aztán egy golyó.

Bécs. („Korunk“ eredeti távirata.) Már 24 órája, hogy egyetlen pénztárnok sem szökött meg.

Oszkár ur. Nagysád! A mai nappal pénztárnok lettem a banknál, most már megenyedi, hogy kezeért folyamodjam a papánál.

Auréli. Hasztalan lesz, a papa csak biztos állásu emberhez ad nőül.

A. Mióta nem köszön ön házi orvosának?

B. A mióta anyósomat kigyógyította.

Bécsben a váltóláz mindinkább nagyobb mérveket ölt.

A Hungária szálloda tulajdonosának, a szegénynek külön tányérokat és poharat kellett készítenie a Pulszky-jubileumhoz, hogy Pulszky az ételhez férhessen orra miatt. Kár, talán találtak volna még valami evőeszközt Pepi től, az elefánttól, a népszínháznál.

A. Ejnye! Már egy hat hete járt eszembe az a gondolat!

B. Szegény, ugyancsak megunhatta magát egyedül.

Bécsben sikkasztás ellen biztosító társulat alakul.

A pénzügyminiszter — úgy halljuk — az ujévi gratulációkra is adót fog vetni, az aztán csakugyan népszerű lesz.

Biráló. Uram, az ön költeményeiből hiányzik a kellő képzelet!

Költő. Urrram! Legyen meggyőződve, hogy Petőfi, Arany és mindnyájan együttvéve sem képzelődtek többet, mint én.

A törvényszék előtt. Mit szándékozott tenni a lopott pénzzel?

— Ujévi ajándékot akartam vásárolni elnök ur számára. Hisz annyiszor alkalmatlanokodom már, hogy az elnök ur csakugyan megérdemli tőlem ezt a kis figyelmet!

Figyelmes vevő. „Nem adhat nekem fölvilágosítást arra nézve, vajjon a Müller és társaság, hogy áll? — „Hitelezni akar neki? — „Nem, venni akarok tőlük valamit.“ — „Hisz akkor önre nézve mindegy, akárhogy állnak.“ — „Csak azt szeretném tudni, adhatnak-e hitelbe?“

— Micsoda, ön nem ismeri X... festőt, az én hírneves földimét?

— Soha se hallottam hírét.

— Uram, ez csodálatos!... Az én barátomnál nincs kitűnőbb arcképfestő, főleg a mi az orrokat illeti... Oly híven találja el őket, hogy az ember önkénytelenül kihuzza zsebkendőjét s neki áll megtörülni az általa festett orrokat.

Ments Isten! A mikor Tisza Pulszkynak jubileuma alkalmából gratulált, Pulszky azt válaszolá neki, hogy kívánja vajha ő is gratulálhatna nékie 25 éves miniszterségéhez!

Mi különbség a régi udvari bolondok és a modern journalisták között?

Az udvari bolondok bolondozva igazságot mondtak, a m. journalisták igazságot szinlelve bolonddá teszik az olvasókat.

Előrelátás. Katonatiszt: Mért ütötte meg kutyámat, hiszen csak megszaglázta önt!

— *Vendég:* „Bocsásson meg kapitány ur, csak nem várhatom meg, míg megizlel!“

Egy díjnok éjfél után tér haza lakására és küszöbét két gyanus külsejű egyéntől találja elfoglalva. Félelem nélkül szólítja őket meg:

— Uraim, nem volnának olyan szivesek nekem öt frankot kölcsönözni?

A két ismeretlen nyomban kerekét old.

A fenyítő bíróságnál. Egy érett kora hölgy tanának van beidézve.

Az elnök. Asszonyom, hány éves?

A tanu. (habozva) Huszonkilencz.

Az elnök. (jóakaró biztatással) Bátorság, asszonyom, egészítse ki vallomását!

— Dada — szólítja az orvos a dajkát — a bébenek fürdőre lesz szüksége; vigyázzon rá, hogy a víz ne legyen nagyon meleg, se nagyon hideg. Itt van a hőmérő.

— Mire való volna ez orvos ur? Nincs szükségem ilyesmire. Ha a bété bőre kékül, akkor tulságosan hideg a fürdő, ha pedig piroslik, akkor meg nagyon is meleg.

— Ugyan kedves mama, az én öcsém mindig fiatalabb lesz nálam?

— Ugy van.

— Annál jobb. Legalább mindig elpáholhatom.

Egy párisi bankhivatalnok nagy bevásárlást tesz a szappankereskedésben.

— Mire való ez a sok szappan? — kérdi tőle neje. Gaudier büszke mosolylyal:

— Ne fogják rá a párisi bankhivatalnokokra, mint a bécsiekre, hogy nem tisztákeztiek!

A fősvény ravaszága. „Hogy kerülöd te ki, hogy soha nem adsz alamizsnát?“ „Egészen egyszerűen. Mindig egy forintot hordok a melényzsebemben. Ha koldussal találkozom, kivesszem és kérdezem: „Fölválthatod?“ Ha a koldus sajnálattal kijelenti, hogy nem válthatja föl, én sajnálkozva mondom, hogy akkor nem adhatok neki semmit és a forintot zsebre dugom. Ha azonban a koldus kész a fölvaltásra, azt mondom: „Mit! Föl tudsz váltani egy frtot? És koldulsz? Takarodj!“ s a frtot ismét zsebre dugom.

Trójai lovak Párisban. A francia vámhivatalnokoknak föltűnt, hogy Párisba egy idő óta rendkívül sok hinta-lovat szállítanak, mintha a gyermekeknek valóságos mániájává növekedett volna a falvak kedvelése. Végre gyanakodni kezdtek, egy lovat felbontottak s ime az tele volt a legfinomabb szivarokkal és dohánynyal, melyeknek élvezőire tudvaleg leg nagy adó van vetve. Ime, mily leleményesek a csempészek.

Egy élczes ember haldoklott és az úterét tapogató orvostól kérdezé, hogy ért-e a zenéhez. „Nem, felelte az orvos, de miért kérdezi?“ „Azért, felelt a beteg, mert ha ön zeneértő volna, észrevenné, hogy úterem a halotti indulót veri.“

Megijedt király. Egy jós megjövendelte egy hölgynek, hogy egy hét mulva meghal. Ez beteljesedett. XI. Lajos roppantul fölgerjedt erre a hirre s maga elé hívatta a jövendőmondót, meghagyván embereinek, hogy az adott jelre dobják le az ablakból. „Mit gondolsz, mikor fogsz meghalni?“ kérde a király. A jövendőmondó rosszat sejtett, azért sietett kivágni magát. „Nem tudom fölség, de művészetemmel már megállapítottam, hogy három nappal fölséged előtt halok meg.“ A király rögtön elbocsátotta.

Drága kísérletek. II. Frigyes nemcsak a papokat, de a tudósokat is szeretete váratlan kérdések által zavarba ejteni. Egyszer az akadémikusokhoz a következő kérdést intézte: „Miért ad tisztább hangot a champagnival töltött pohár, mint az, melyben burgundi van?“ Sulzer az akadémikusok nevében így felelt: „Az akadémia tagjai csekély fizetésük mellett nincsenek oly helyzetben, hogy ily drága kísérleteket tegyenek.“

Angolosan. „Pinczér, szaporán azt a lapot. Sajnálom, a kisasszony már két óra óta tartja elfoglalva.“ „Egész tisztelettel kérje meg számomra a kisasszony kezét, akkor aztán nekem is jogom lesz a laphoz.“

Történelmi naptár.

Január.

11. Vasárnap. D. Hygin p. vt.

12. Hétfő. Taczián vt. — 1867. A magyar országgyűlés erélyesen tiltakozik az új honvéd rendszer alkotmányon kívüli behozatala ellen; Magyarország kétségtelen joga honvédelmi rendszerét maga megállapítani, minden változást benne csak az országgyűlés beleegyezésével engedheti meg, ezen jogot pedig a kormány megsérté.

13. Kedd. Vidor egyh. — 1811. Somsich Pál magyar publicista, országgyűlési követ és szónok születik Sárdon, Somogyban. — 1847. József főherceg, Magyarország felszázados nádora meghal Budán.

14. Szerda. Bodog áld. vt.

15. Csütörtök. R. Pál.

16. Péntek. Merczel pk.

17. Szombat. Antal remete. — 1742. Kovács Pál Rupert, magyar egyházi író, közmondások kiadója születik Széchenyben, Sopronmegyében.

Szerkesztői üzenetek.

Dezső A. F. Nyitra. Nem lehetnék szerencsés valamit kaphatni? — Angyal I. Mike. Hálás köszönet, levél meg. — Ács Géza. Gyöngyös. Kérünk szives említést, és az illetékes helyeken ajánlást. — Kérjük összes m. t. munkatársainkat, ha sziveskednének valamit beküldeni. Sirisaka. Pécs. Hát hol kérik a távolban. — Klement, lennél inkább Clemens. — Margitt, a lapot az illetőnek küldjük, a negyedévről megküldjük azonban újra, mikor tisztel meg újra? Üdvözlét.

Figyelmeztetjük. t. olvasóinkat Weisz Frigyes. előnyösen ismert írlétének hirdetésére.

Meglepő hatású külszer

CSUZ és KÖSZVÉNY,
fiozomodási és ütési daganatok, csuzos tej- és fűlszagatások ellen a

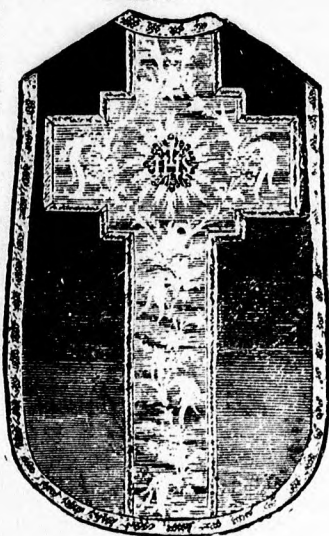
R E P A R A T O R

A fővárosi kórodákban több száz esetben tétetvén kísérlet a **Reparatorral**, az oly kitűnő hatásának bizonyult, hogy az **állandóan alkalmazott gyógyszerek** sorába vétetett fel. Voltak a kórodai esetek között olyanok is, kiknél hónapokon át minden ismert **antirheumatikus küll- és belszer** eredménytelenül alkalmazott, míg végre a **Reparator** vétetvén használatba, általa 3-4 nap alatt teljes gyógyulás éretett el.

A Szt.-Rókus-kóroda II. orvosi osztályán 135 esetben alkalmaztatott a **Reparator**, melyekben 9 esetenél javulás, 126-nál teljes gyógyulást eredményeztetett. Ezen egy példa meggyőzően bizonyít a **Reparator** rendkívüli hatása mellett, minélfogva főlöles a közönség köréből érkezett bizonyítványok közlése.

Egy nagy üveg ára 1 frt, kis üveg 50 kr.

Főraktár: **Budapest. Kálvin-tér, Magyar Korona gyógyszerár,** honnan postai utánvét mellett is kaphatók. Raktár Magyarország legtöbb vidéki gyógytárában is van. Minden üveg fenti védjeggyel van ellátva. **KRIEGER GYÖRGY.**

Miseruhák
és **egyházi szerek gyára**
Római katolikus ritusban.

Miseruhák, dalmatikák, pluvialék, albák, rochetek, zászlók, lobogók, monstranzok, kelyhek, ciboriumok, füstölők, lámpák, gyertyatartók,

china-próba-ezüstből,
pontificale-eszközök

a leggazdagabb rendelésig.

ZAMBACH és GAVORA

Budapestén váci-utca 17. szám.

Ő Eminenciája a **bibornok Magyarország Herceg Primásának szállítója.** Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltetnek. Nem tetsző tárgyak kieserlétnek.

Életnagyságu krétarajz mellkép!

Ezen képek sokkal tartósabbak, mint bármely fénykép, és olcsóságoknál fogva **mindenki által megszerezhető.** — Bármely fénykép után életnagyságu mellkép, kitűnő műkivitelben, **férfi arc 5 frt, női arc 6 frt, gyermekkép életnagyságban 7 frt 50 krtól** feljebb, **térd és életnagyságu képek 12 frttől** feljebb. Megrendelések az összeg egy harmadrésze és az arckép mellett

EISSEN F. J. utódához,

Budapest, koronaherzeg-utca 5. szám alá küldendő.

Ugyanitt kapható: **író, levél és rajzpapiros** valamint minden e szakmába vágó cikkek. A legdivatosabb **monogrammos levélpapiros, látogató-jegyek, nyomtatványok és üzleti könyvek** a legjutányosabb ár mellett készítettnek. — **Könyvkötői és diszmunikai** rendeletek elfogadhatnak és jutányos ár mellett pontosan kivitetnek. — **Vidéki vevőimnek,** a külön postai kiadások megtakarítása céljából, úgy mint, hogy én nagy összeköttetésem folytán azon kellemes helyzetben vagyok, hogy bármely cikket **jutányosabban megszerezhetek,** ezeknek beszerzését díjtalanul a legpontosabban eszközölöm.

Első magyar külföldi levélbélyeg üzlet,

vesz és elad bármily mennyiségű használt levélbélyegeket, nagy választék mindenféle levélbélyeg gyűjtőkönyvekben (Albumokban) 60, 75, 90 kr, 1 frt 10 kr, 3 frt 50 kr, 4 frt 20 kr, 8 frt, 12 frt és feljebb. **Kezdő gyűjtők** számára ajánlom levélbélyegeket tartalmazó borítékaimat és pedig:

15 db különféle külföldi levélbélyeggel	5 kr.
25 " " " " " " " "	10 kr.
50 " " " " " " " "	35 kr.
150 " " " " " " " "	1 frt.
250 " " " " " " " "	2 frt.

Nagyobb gyűjtők számára biztosíték beküldése mellett, **ritkább bélyegeket** tartalmazó választékot a legjutányosabb árak megjelölése mellett küldök. **Bizományi árusok** megfelelő árusítási százalékok mellett kerestetnek. — Továbbá ajánlom nagy választékú **bel és külföldi bogár, kagyló és lepke készletemet** egyenként vagy egész gyűjteményekben, utóbbiak szép összeállításban 2 frt 50 kr., 3 frt 50 kr., 4 frt 50 krtól feljebb, állatok egyenként is a nevek és nemök megjelölése mellett, forduló postával, a jó állapotban megérkezésről kezeskedve kaphatók **Régi papír és ércpénz** neműek (kivéve Kossuth bankó 1848. szept. 1.től) Továbbá mindennemű **ódonóságok, festmények** stb. a legjobb ár mellett megvételnek

EISSEN F. J. utóda

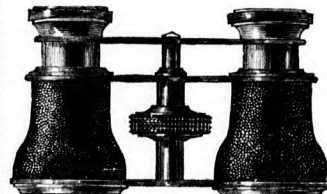
Budapest, koronaherzeg-(uri) utca 5. szám.

Gazdasszonyok, lányok és menyasszonyok számára alig létezik hasznosabb és csinosabb alkalmi ajándék egy jó varrógépnél; miután ezáltal nemcsak törtek idő és pénz kiméltetik, hanem a mellett segélyével oly tartós, szabályos és szép munkát állíthatni elő, mint a milyenre még a legügyesebb kéz sem képes. Hasonlítható vig és szorgalmas működésével egy jó házi szellemhez; és a kinek már egyszer birtokába van, az attól többé meg nem válik. A világhírt eredeti Singer varrógépek, melyek minden vilákiállításon, ugy újabb időben ismét Amstergamban a legmagasabb tiszteletdíjjal lettek kitüntatve és a melyek helyben a legnagyobb választékban **Neidlinger G. váci utca 26.** (a vastusokhoz) üzleti helyiségében kaphatók — igen egyszerű és tartós szerkezetűek; általuk bámulandó csinos munkák állíthatók elő, a mint ezt a kirakásban levő minták tanúsítják. Méltán ajánlató tehát ezen üzlet fölkeresése annál is inkább mivel Neidlinger G. ur gépei csekély részletfizetésre adatnak el, úgy hogy erre nézve kiadásról alig lehet szó, miután a lefizetések a varrógép segélyével könnyen megtakaríthatók; s ennél fogva szegényebb sorsúnak is tétetik az ilyen kitűnő segédeszköz megszerzése lehetővé; azonkívül a varrógépeu való oktatás jól kiképzett erők által díjmentesen adatik és mindenkinek, ki az üzletbe jön, a legelőzékenyebb módon mutatattik be a varrógépek célszerűsége és munkára való képessége.

Rendkívül olcsó színnyomatu szt. képek kaphatók **Weisz Frigyesnél** (IV. kecskeméti-utca 12. sz. Budapest) iv számra a 20 kr. Az iven egyforma nagyságánál minden iv tartalmaz a képek nagysága szerint: 25, 36, 45, 72, 98, 168, 264 dbot. Mutatványok ingyen és bérmentve. Rózsafüzérek; érmek, szenteltvíztartók, feszületek, finom csipkéképek stb. a legnagyobb választékban.

CALDERONI ÉS TÁRSA

váci-utca 30. **BUDAPESTEN** kis hid-utca 8.

Ajánlatnak: **szemüvegek, színházi látszócsók, tárcsók, hőmérők, villámhárítók, mérőszalagok, léptékek, visszsmérők, szesz-, bor-, must-, cukor-, tej-, ecset-, olaj- és légmérők. Fuchsín-készülékek, Phylloxera nagyító üvegek, frt 1.—, 1.20. — Gazdászok különös figyelmébe ajánljuk a legújabb Aneroid-légsúlymérőket 6, 8, 10, 15, 20 frt-ig. — Maximal-minimal hőmérők, eső, nedv- és szélmérők stb.**

Árjegyzékek bérmentve küldetnek. — Hírszeli megbízások pontosan eszközöltetnek.

Igen tisztelt olvasóink kényelmére, és részint kívánatára ezentul

KIS HIRDETÉSEKET

is fogunk felvenni. Kis hirdetésünkben nem mulatató, hanem csupán csak hasznos és szükséges, mint **adás, vevés** és esetleg **kölcsön** hirdetések veszünk fel. Árak: Minden szó 1 krajczár és a szokásos 30 kr. bélyeg díj.

A „Korunk“ kiadóhivatala.

Hirdetések és nyiltterek

a

KORUNK

részére felvétetnek mérsékelt árak mellett, a kiadóhivatalban

Budapest, szarka-utca 5. szám.